

Kádár: le a szemléltetőrojttal!

„Pár fészkebe piszkító, sanda, tetves, hazaáruló zsidó”

A holokausztipar tündöklése végének kezdete – avagy hogyan ne csomagoljuk a történelmet? címmel idén január végén hetilapunk az amerikai piacon megjelent két igen fontos, sőt alapvető könyvről számolt be. Az egyiket Peter Novick írta, amely magyar fordításának máris története van. A kötetről, amely Egyedi-e a holokauszt címen a Kairosz kiadónál ősszel jelenik meg, először tavaly év végén volt szó, szintén hetilapunkban.

LOVAS ISTVÁN

A magyar megjelenést hátráltatta, hogy a második fordító (az első idő hiányában kényszerült néhány oldal után visszaadni a könyvet), egy vidéki lány, aki az angol szöveget tökéletesen értette, és magyarul igen élvezetes stílusban készített el fejezeteket, hirtelen bedobta a törülközőt, és az addig elkészült munkáját sem engedte át a kiadónak. Miután a szerződésszegésre fura módon semmilyen magyarázatot nem adott, kézenfekvő feltételezni, hogy netán, érthetően, jövőbeli karrierjét féltette. Voltak talán valós vagy túlzott elképzelései egy bizonyos kör befolyásáról. Ekkor került a szöveg a harmadik fordítóhoz, aki – miután szintén elvállalta a fordítást – néhány nap múlva azzal hozta vissza a kiadóhoz, hogy nem akar érzékenységeket sérteni. Novick könyve így most a negyedik fordítónál van, aki lassan már a fordításvégén jár. És a munkát nagyon élvezi.

A történész Peter Novick, a Chicagói Egyetem judaisztikai tanszékének alapítója könyvének tartalmát a fent jelzett címmel megjelent cikkünkben már ismertettük. Mindenekelőtt a róla írt, túlnyomórészt pozitív bírálatok ismeretében keresztül. Az egyik ilyen – a bírálatok közül a legizgalmasabb – Norman Finkelsteiné volt, amely a London Review of Books 2000. január 6-ai számában jelent meg. Finkelsteinről szólva hetilapunk megemlégett, hogy a Novick-könyvhöz hasonló indulatokat kavart az akkor júniusra tervezett könyve, a Holokausztipar. A jelek szerint nem csak Magyarországon csúsznak a megjelenési határidők. Finkelstein – a New Yorki Városi Egyetem tanára – könyve július végén került a boltokba.

A Holokausztipar sokban rokon a Novick-könyvvel. Témájában is. És – hogy felszínességgel is vádolhatók legyünk – a két szerző rendkívül egyenes, rokonszenvet sugárzó arcában. Novick – akinek fényképét könyve borítóján volt alkalmunk látni – kötete körül

immár mintegy jó éve kavargó indulatok még alig csillapodtak, amikor berobbant a Finkelstein-botrány. Amely – ha lehet – még a Novick-könyv körül felkorbácsolt hullámmoknál is magasabbra csapott. Sőt, ellentétben a Novick-tanulmánnyal, már megjelenése előtt is – talán provokatív címe miatt. Percekkel a könyv megjelenését követően a BBC televízió a múlt héten hívta meg Norman Finkelstein professzort Hard Talk („Kemény beszélgetés”) című naponta többször megismételt műsorába. (Gyorsan jelezzük az itteni antiújságírók bánatára: a BBC-nél mindenki „szalonképes”, aki érdekes: David Irving is. Még jó, hogy a BBC még nem az SZDSZ kezében van.) A műsor azzal a „felütéssel” kezdődött, hogy „Mi lehet nagyobb obszcenitás a holokausztnál? Nos, hatmillió áldozat kihasználása pénzügyi és politikai célokra. Legalábbis ez a tézise annak a könyvnek, melynek szerzője itt ül” – mutatta be a Hard Talk szabadságon lévő állandó műsorvezetője helyett Tim Sebastian. Majd néhány vélemény idézése következett Finkelstein könyvéről: meggyalázza a holokauszt áldozatait; Finkelstein öngyűlölő zsidó, akikhez hasonló lényeket felfordított kövek alatt találni; a szerző közelebb áll Hitlerhez, mint a meggyilkolt zsidókhoz és hasonlóknak. Finkelstein mosolyogva hallgatta a „bíráló” mondatokat, és megjegyezte, nincs meglepődve, csak azt sajnálja, hogy a személyét támadók nem a könyv lényegi témáihoz szóltak hozzá. Majd elmondta, hogy a holokausztot túlélő családban nőtt fel. Már nem élő édesanyja és szintén halott édesapja is a varsói gettóban és haláltáborokban voltak. Míg apja soha nem volt hajlandó „élményeiről” beszélni, édesanyja más szenvedőket saját sorsával igyekezett világosítani, de úgy, hogy sohasem helyezte saját szenvedését mások fölé, mert tudta – mondta Finkelstein a BBC sok tízmillió nézőjének –, hogy a szenvedések között nem lehet hierarchiát felállítani. Egyetlen szenvedés sem „magasabbrendű” a másiknál.

Finkelstein azután igen keményen támadta a nemzetközi és amerikai zsidó szervezeteket, amelyek aljas és hamis vádakkal igyekeznek pénzt kizsarolni saját maguknak, de nem a valódi túlélőknek. Igen keményen bírálta Izrael államot is, amely a holokauszt áldozatainak emlékét pusztán arra használja, hogy legitimálja a palesztinok elnyomását.

Finkelstein elmondta azt is, édesanyja – akit, apjával együtt szintén az auschwitz halálgyárba hurcoltak – gyakran olvasott fel neki különféle „holokauszt-émlékiratokból”, és anyja nevetett, amikor elmondta, mennyire nem az volt a valóság, amit e memoárokban annak állítanak be.

Finkelstein könyvében egyébként még Novicknál is sokkal keményebben ír. Arról is, hogy az amerikai zsidóknak és az amerikai médiának miért annyira léteérdeke a holokauszt eseményének állandó életben tartása, és hogy ez az érdeklődés miért nem volt egyáltalán jelen Izrael 1967-es háborúja előtt. Míg Novick ezt az érdeklődést egyrészt az amerikai zsidó közösség evilági vallásával magyarázza, Finkelstein igen sarkosan izraeli-cionista manipulációról ír.

Finkelstein a BBC-interjúban elmondta, minden szegény nélkül baloldalinak vallja magát, tehát őt nem zavarja, ha valakik például a svájci bankokból pénzt akarnak bevasalni. Csakhogy ezt ne tegyék hamis vádakkal – például azzal, hogy a svájci bankok szisztematikusan megtagadták a zsidó számlatulajdonosok hozzáférést számláikhoz –, hanem például azzal az érveléssel, hogy a világon rengetegen szenvednek és éheznek. Őket kell segíteni, mondta.

A beszélgetés érintette a holokauszt „egyediségének” kérdését is. Finkelstein elmondta, hogy minden népiértésnek vannak egyedi és közös vonásai, de egyik vonal sem abszolutizálható. Kiemelte, ő nem is annyira a sztálini és kambodzsai népiértést tartja szem előtt, ha összehasonlít, hanem – mert, mint mondta, az igazi morális bátorság az ember saját országa bűneinek bírálatahoz kell – az amerikai indiánok kiirtását. „Ha a náci tömeggyilkossággal akarok párhuzamot vonni, akkor én éppen ezért az amerikai indiánok és az afrikai-amerikaiak kiirtását tartom szem előtt. Mert nekünk, amerikaiaknak, könnyű támadni a sztálinista Szovjetuniót vagy a maoista Kínát, de sokkal nehezebb szembe nézniünk önmagunkkal.”

(folytatás a 28. oldalon)

(folytatás a 25. oldalról)

Olvasóink megnyugtatóra és a másik oldal olyan fájdmájára, amelyet a rendszerváltás óta nem élt meg (a Novick-könyv őszi megjelenése kivételével, de még ez is csak jövő idő): a Kairosz kiadó máris tervezi a Finkelstein-könyv magyarországi kiadását.

Magyarországon a „holokausztipar” hazugságai – az ország lefestése az antiszemitizmus ecsetjével – tovább folynak. A jó hír az, hogy már csak egy igen korlátozott kör terjeszti: a *Vásárhelyi család*, Tamás Gáspár Miklós, Haraszi Miklós és **Eörsi István**. Egyre kevesebben merik már adni a nevüket – főként mióta kiderült, hogy az, amit külföldön nyilatkoznak vagy írnak, szinte azonnal napvilágot lát nálunk is. A volt szabad demokrata országgyűlési képviselő, Tamás egy amerikai balliberális folyóiratban, a Boston Reviewban megjelent elemzésében a posztfasiszta kelet-európai országokról ír, jelesen fogadott hazájáról, Magyarországról (ld. a Magyar Nemzet július 26-i sajtószemléjét), ahol tombol az antiszemitizmus és ahol a miniszterelnök tanácsadói, vádja szerint, a holokausztrevizionizmussal töltik idejüket. Olaszországban pedig a Limes c. geopolitikai folyóirat legfrissebb számában jelent meg tanulmány Antiszemitizmus Orbán Magyarországon (a feudális viszonyokat sejtető cím is megér egy misét) címmel, amelynek szerzője a cikke végén mond köszönetet *Federigo Argentierinek*, a szeptemberre kimúló, csödbe ment olasz kommunista pártlap, az Unita itteni tudósítójának és *Vásárhelyi Juliának*, a Soros Alapítvány vezetője, *Vásárhelyi Miklós* lányának, *Vásárhelyi „Lámpaernő” Mária*, független médiaszakértő testvérének.

A cikkből kiderül, hogy Magyarországon a 80 ezres magyar zsidóság helyzete a rendszerváltás után rosszabb lett. Most tekintsünk el attól, hogy egyszerűen vérforraló Magyarországot folyamatosan az antiszemitizmus (mely nálunk jóval kisebb, mint számos európai országban) tükrében bemutatni. Vajon elképzelhető, hogy törökök egy csoportja hazáját folyamatosan a valóban kegyetlenül elnyomott kurdok szemszögéből, avagy görögök egy csoportja ugyanezt a valóban kegyetlenül elnyomott macedón vagy török kisebbség szemszögéből mutatná be külföldön? Az az állítás, hogy itt a zsidóság helyzete a rendszerváltással romlott, egyszerűen vérlázító. A feledéke nyeknek és nosztalgizálóknak – akiknek nem elég körbenézni és látni a virágzó vallási, kulturális és közösségi élet számtalan példait, a magyar adófizetők pénzén rendbe hozott zsinagógákat (akkor, amikor a pesti bazilikát az összeomlás fenyegeti) –, egyetlen példa arra, miként bántak itt a zsidókkal a Kádár-idők

legkonszolidáltabb idején is. És hogy elfogultsággal ne legyünk vádolhatók, egy régi Beszélőből (5–6-os szám) idézünk, ahol a híradás Rabbínövendékek hadbíróság előtt címen jelent meg.

„1982. augusztusában sorkatonai szolgálatra hívták be Bényi Ferencet (szül. 1960) és Szabados Tamást (szül. 1963), az Országos Rabbiképző Intézet beiratkozott hallgatóit. Bevonulásukkor mindketten kijelentették, hogy ragaszkodnak vallási szokásaik megtartásához: naponta kétszer, reggel és este imádkozni akarnak, csak rituális ételt vesznek magukhoz, és tartani kívánják a zsidó egyházi ünnepeket. Nyomban átszállították őket a kaposvári katonai fogdába. Itt mindkettőjüket fenyegetéssel kényszerítették, hogy levegyék az ingük alatt viselt ún. szemlélorjot. Tárgyalásukra szeptember elsején került sor. Közölték velük: ha ragaszkodnak kikötéseikhez, szolgálatmegtagadás címén 4 évre internálhatják őket. A két fiatalember ezt követően lemondott vallása szabályainak megtartásáról; így csupán 1 év felfüggesztett fogházra ítélték őket. Bényi ezután visszatért a laktanyába, míg Szabados Tamást – skizofrénia gyanújával – a pécsi katonai elmeorvosezre szállították (kezelőorvosa dr. Pöröcsy Örnagy). Úgy tudjuk, hogy a laktanyában, ahol Bényi Ferenc szolgálatot teljesít, a teológushallgatóknak tilos csoportosulniuk, s nem szabad templomba járniuk, egyházi rendezvényeket látogatniuk”.

Így hazudott a forrás (Vásárhelyi Júlia) az olasz cikkírónak – akárcsak a forrás apja egykor a Szabad Népben és az ÁVO-nak, valamint az '56 utáni bíróságnak a Nagy Imre tárgyaláskor.

Nekik persze mindent szabad. Szabad zsidózni, szabad etnikai gyűlöletet szítani (lásd. a „Húgyosbocskor román hírtügynökség jelent” c. „topicot” a Soros Alapítvány – Vásárhelyi által finanszírozott Magyar Narancs internetes kiadásában), szabad irdatlan pénzösszeget virtuálisan ellenőrzés nélkül költeni (*Demszky* apparátusa), mert övük a sajtó és övük áttétele-sen (és a most következőket nem hebehurgyán, hanem nagyon, nagyon megfontoltan írjuk le) *Peter Tufo* amerikai és *Michael Lake* brüsszeli nagykövet, akik eddig, beleértve elődjeiket, soha egyetlen hanggal nem tiltakoztak az SZDSZ vagy a vele koalícióban lévő párt bármilyen múltbeli alkotmányellenes, törvény- vagy EU-norma-ellenes lépéséért. És nem is fognak a jövőben sem, ha netán – ég ne adja – egy ilyen koalíció ismét megalakulna. (Kérjük, az ellenkezőjére utaló bármilyen bizonyítékot a szerkesztőségi titkárnál hagyni.)

Az antiszemita ipar egyik leggátlástalanabbul hazudozó figurája – **Eörsi István** – vi-

szont újabban főként belföldre specializálja magát az antiszemita hisztéria fenntartásában. Mint tette ezt például a Magyar Narancs június 29-i számában, amelyben, hatalmas terjedelemben leírt egy történetet, amely, mint három hét múlva kiderült, szemenszedett rágalom volt. A sztori arról szólt, hogy június 7-éről 8-ára virradóra Keszthelyen, ahol a Magyar Írók Világtalálkozóját tartották, egy *Papp Endre* nevű fiatalember állítólag kivonszolta *Sipos Gyulát*, az 56-os forradalom után Párizsba emigrált kritikust (Albert Pál néven a SZER külsős munkatársa), „leütötte, majd megrugdalta és lebüdösztidőzte Sipost”. „Volt ott minden”, írja **Eörsi**, „cherche la femme (helyesen: cherchez la femme – *L. I.*), zsidózás, fasisztázás”. **Eörsi** felháborodott, hogy „Az Írószövetség jelen lévő elnöke értesülésem szerint elítélte az incidenst, de a zsidózásról külön nem szólt”. Ezután következik egy hosszú, ötven tucat eszédeszes kaptafáról is lehámlott diszkvizíció közéleti zsidózásról, benne a szokásos szereplőkkel.

Mindez így maradt a levegőben, kihívás nélkül július 20-áig, amikor a „büdösztidőző” Papp Endre lépett a színre olvasói levelével. Ezt írja: „A szerző állításával ellentétben határozottan visszautasítom, hogy Sipos Gyulát valaha is »lebüdösztidőztam« volna!... Akkor éjszaka azt találtam mondani egy általam teljesen ismeretlen férfi láttán, aki feltűnő buzgalommal ölelgette a keze ügyébe akadó hölgyeket, hogy szegény magyar nőknek mára be kell érniük egy »pókhasú Casanovával«. Erre Sipos Gyula száját... a következő kitétel hagyta el: »Akkor a k... anyádat!« Ezért ragadtattam magam tettelegességre, amiért magánlevélben elnézést kértem!” Papp hozzáteszi. „Csupán csodálkozásomat szeretném kifejezni, hogy egy banális, kifejezetten magánjellegű kocsmái ügyből miként lehet politikai boszorkányüldözést kreálni”.

Ismerve a fair playt már alkatilag sem tűrő **Eörsit**, aki szinte minden esetben ragaszkodik az utolsó szóhoz, hallgat. De lehet persze, hogy éppen az Élet és Irodalomban (május 19) közölt epigrammájához farag folytatást, mely – hogy a Demokrata olvasói is részesei legyenek a művész lelke minden rezdülésének – így szól:

„Semmi közünk a zsidógyűlölethez/mit ránk ken pár fészkebe piszkító/kozmpopolita firkász, sanda, tetves/és hazaáruló zsidó”. Ha ez az **Eörsi**-ars poetica tartalma bármilyen, még a legtávolabbi módon is emlékeztetne bárkit a fenti témában korábban említett néhány név bármelyikére, **Eörsi István** helyett kérjük elnézésüket. ■